

segetalis Greke, die wel direkt als zoodanig te determineeren was, maar in Amsterdams omgeving toch tot de hooge zeldzaamheden behoort.

Tot slot noem ik, alleen om den aard van het terrein aan te geven, nog de navolgende planten, die er groeiden in schilderachtige wanorde: tarwe, haver, gerst, cichorei, honigklaver (meer dan 1 M. hoog), bitterzoet, alssem (*Artemisia vulgaris*), ganze-

voet- en melde-soorten, aster, krodde, klit, brandnetel, distels, enz.

Zooals we zien, is het een heerlijke wildernis; de oliekevers hebben aanspraak op mijne waardeering, omdat zij me eigenlijk indirect naar dat terrein hebben gebracht. Er bestaat ook nog verband tusschen deze kevers en dien rijkdom van wilde bloemen. Maar daarover later.

B. Boon.

HERFSTZADEN.

Na den vollen, heerlijken zomer, de herfst met de gloedvolle kleuren, de prachtige warme tinten, de teëre zachtgoudene schijn.

Eerst de lichte, stille Septemberdagen met hun reinen, heiligenden lichtglorie; nu de dagen van storm en regen, die omzetten het groene geblaart tot al den betoo-verenden goudglans.

Het bladgroen, gedund, verbleekt, uitgeteerd tot het laatst toe, maakt ons het afscheid licht, nauwelijks bemerken we het welken, het afval-len, het gaan bij het ons omrin-gende schoon.

Als een gelaat, dat glimlachend vaarwel zegt, vol hoop op het weë-zen; als een tot het feest bereide met gloedvolle wangen, het hoofd omkranst, zoo zegt ons de zomer vaarwel.

Als we gaan door gouden lanen met de afhangende zwiepende beu-kentakken, is het als gingen we door betooverde landen; zie hoe de goudgele bladen als zegen wor-den uitgestrooid over onze opge-richte hoofden, hoe onze voet schui-felend gaat door het vochtig, rossig, gloedvol blarentapijt.

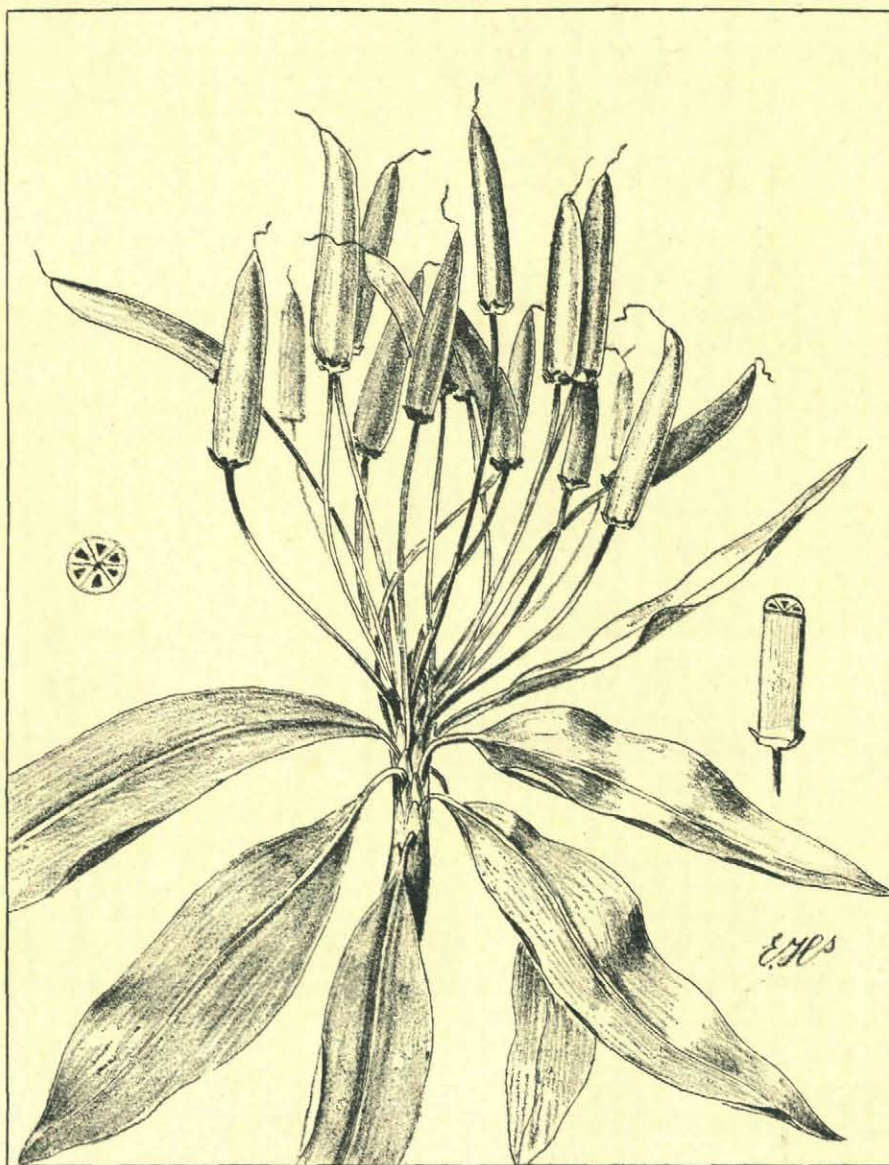
„Is dat het heëngaen?” „Is dat het scheiden, als met een jubelen-den overwinningszang?”

— Na den zomer vol bloemen, — de herfst met de rijpende vrucht.

De slingerende hop met de luchtige, vliezige kegeltjes met zaden; de mooie roode besjes, de vrucht der kamperfoelie; het blij-rood der lijsterbessen, die als jui-chend afsteken tegen het blauw der lichte Septemberlucht. Hoe

mooi kleurt het ooft der appel- en pereboomen na de teëre bloesems der lente.

Kastanjes en noten, waarvan we ons de buit te betwisten hebben met de vlugge eekhoortjes, die ons uittarten met hun sissend, klokkend lokgeluid,



Rhododendron of Alpenroos in vrucht.

en als we even opzien, tot in de bovenste boomtakken verdwenen zijn.

Eikels, beukenootjes zijn overal over den grond gespreid en lokken vogels en eekhoorns al dichter om huis; 't is een vroolijke aardige tijd in de dierenwereld.

Overal zijn nu de vruchten en zaden te ontdekken en als altijd verbaast men zich ook hier weer over de vele fraaie vormen, waarover de natuur te beschikken heeft, vruchtvormen altijd eenigszins overeenkomend met den bloei zelf.

Ziehier de vrucht van den Rhododendron, een

losse tros met rolronde langwerpige vruchtjes, ieder afzonderlijk op lossen steel, zooals ze zich ontwikkelden uit het vruchtbeginsel van iedere kelkvormige bloem van den paarsen tros.

Een lang meeldraad-achtig sierlijk gekruld uiteinde geeft aan de groene tros nog eenigszins het aanzien van een bloem. Snijdt men een vruchtje overlangs open, dan ziet men onder een doorzichtig vliesje, de bruine zaadjes zoo gegroepeerd in de gegroefde vruchtschaal, als was het weer een ontlukende bloem in den vollen bloeiknop. Héél klein en menigvuldig zijn de bruine zaadjes en met iets pluisachtigs vermengd.

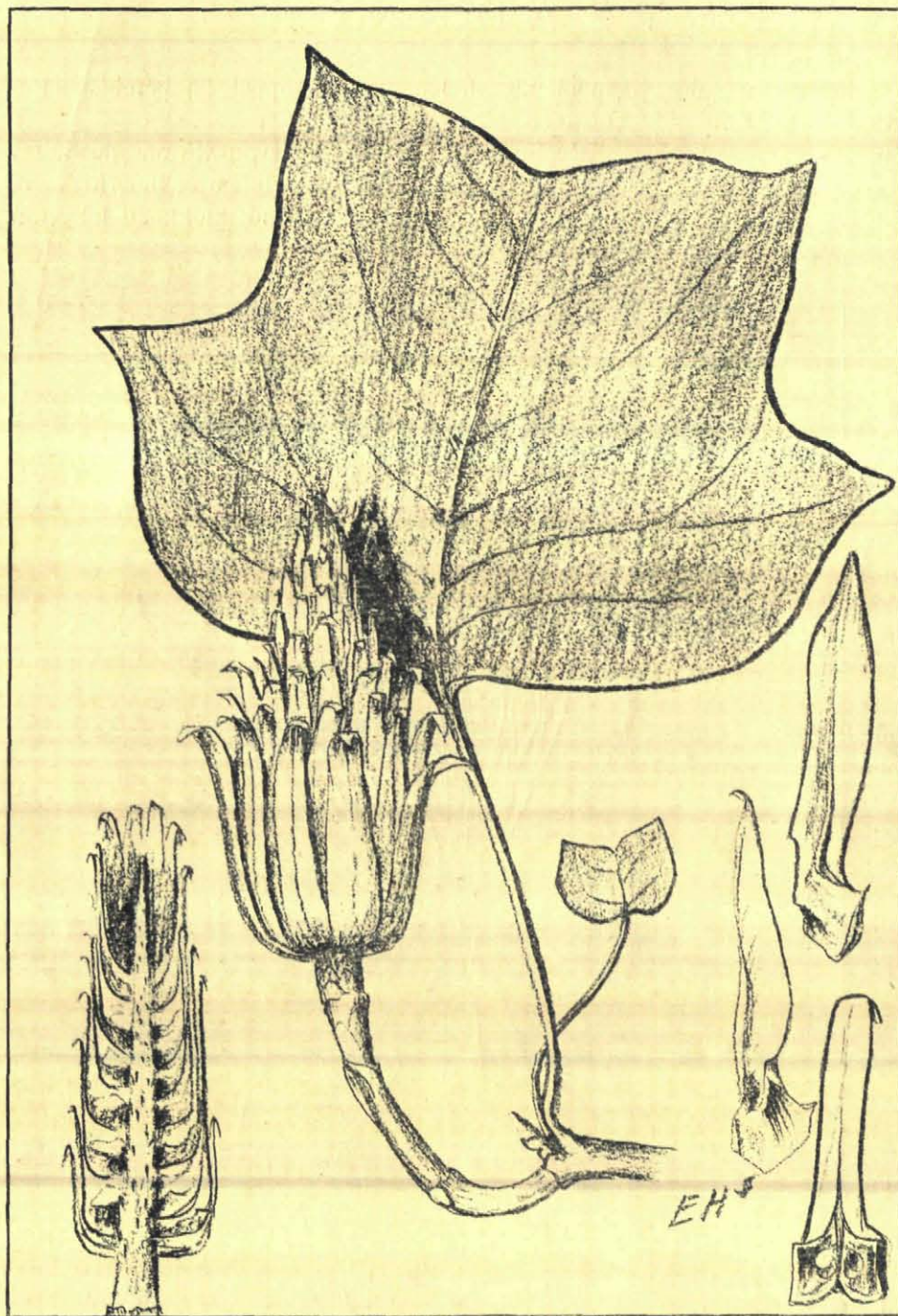
Hier hebben we de flinke afhangende trossen van het gevleugelde eschdoornzaad. Uit de verte gezien tusschen de mooie goudgele puntig uitgetande eschdoornbladen, lijken de bruine trossen op een klomp zwermende bijen.

Aan korte steeltjes zitten de vruchtjes, twee aan twee saamgehecht op den trossteel, ieder vruchtje met een mooi geaderd, vliezig bruin vleugeltje voorzien. Zijn de zaden rijp, dan vliegen ze op hun vleugeltjes heen op den wind, om misschien ver weg te ontkiemen.

In het vruchtje vindt men het groene kiempje tot een balletje opgerold in het zachtste zijden, zilverig dons. Het laat zich niet gemakkelijk openvouwen, want de groene kiemblaadjes zijn in dit stadium van ontwikkeling heel broos en knappen licht af, maar met geduld gaat het toch wel en duidelijk ziet men de twee puntige kiemblaadjes, juist zooals ze in het voorjaar zoo weelderig opkomen onder de eschdoornboomen; 't zijn net twee vleugeltjes boven den grond.

Hier is nog een merkwaardige vrucht; 't is de conische vrucht van den tulpenboom.

Het tulpenloof, geheel in vorm gelijkend op de tulp, waaraan de boom zijn naam te danken heeft, schijnt nu in goudglans op te gaan. De heele lente en zomer heeft de boom ons bezig gehouden; uit



Vrucht en blad van den Tulpenboom.
Rechts gevleugelde zaden, links doorsnede van de vrucht.

de bladschubjes kwamen onafgebroken de sierlijk opgevouwen kleine blaadjes te voorschijn, miniatuurtulpjes in vorm; daarna kwam de oranjegevlamde, wonder mooie bloem met de als een stralenkrans uitstaande meeldraden en nu in den herfst het goudgeel blad, zonder schakeering, effen goud tegen de blauwe lucht, als in niet uit te zeggen jubel.

En te midden van dit mooi de sierlijke vrucht, wel in flauwe tinten, maar toch oranjeachtig gestreept in het bleekgroen van de omhullende spitse schutsblaadjes met sierlijk omkrullende puntjes.

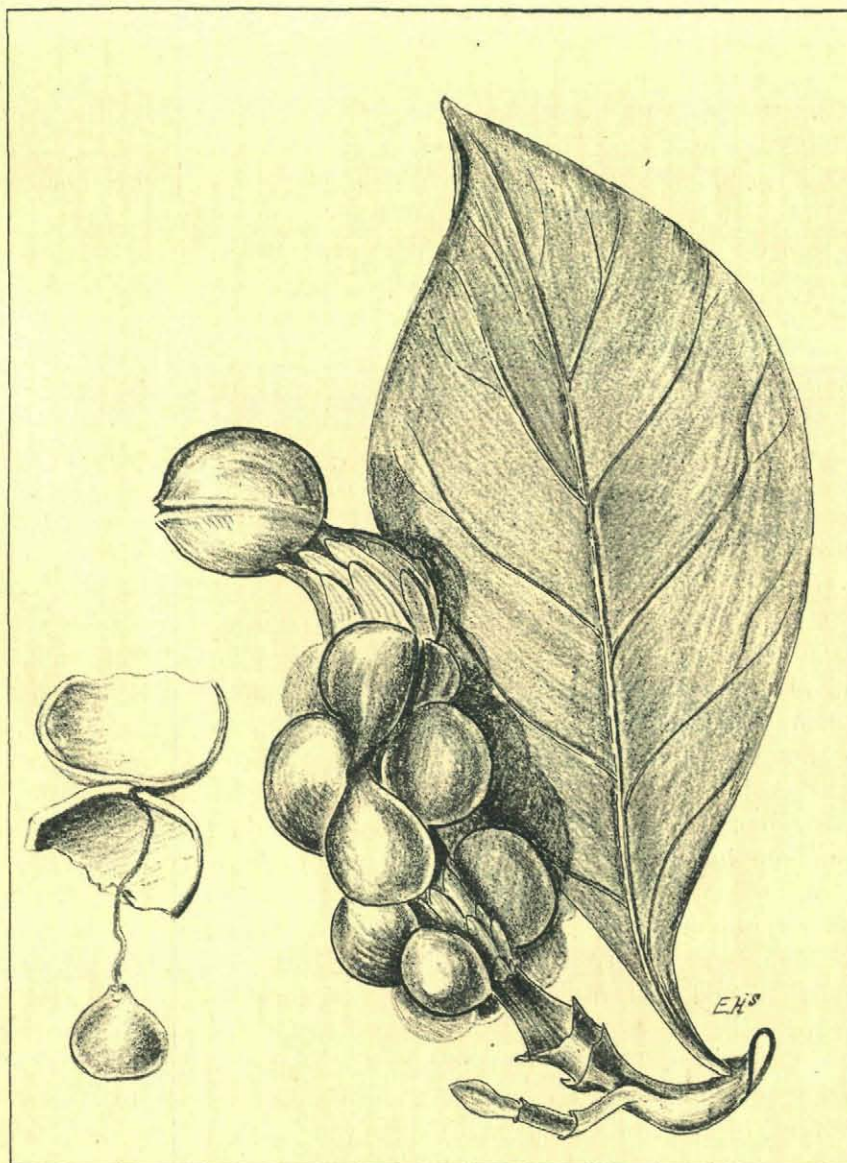
Snijdt men de vrucht open, overlangs, dan verspreidt deze een sterk kruidachtig aroom en dicht opééngepakt liggen de vele gele gevleugelde zaden bij laagjes, dakpansgewijze over elkaar. Een vijftigtal groote flinke zaden telde ik in één vrucht zonder de nog niet tot ontwikkeling gekomene.

Eindelijk nog hier een vrucht, die er al heel origineel uitziet; 't is de vrucht van de Magnolia.

Als men in het vroege voorjaar de groote blanke bloem met rose doortint ziet ontluiken nog éér het groen uit is, doet ze ons denken aan een exotische plant, één die hier niet thuis behoort en dadelijk valt datzelfde verschijnsel ook op in de vrucht.

Wat een bizarre vorm, hoe verwrongen en origineel zijn die bolsters geplaatst en aan elkaar verbonden; papegaaiachtige vormen en papegaaiachtige kleuren, rood en groen, en wat het effect nog verhoogt, tusschen de bolsters leggen zich leêrachtige schutbladen in dezelfde tinten, die aan veêren doen denken. Snijdt men de bolstertjes open, dan kan men een uitroep van verbazing niet weêrhouden; een prachtig vuurrood boontje ligt daar verscholen als een suikeramandeltje, maar met wat gloed en glans overtogen!

Die kleuren saam zijn een lust voor de oogen,



Vruchten en blad van Magnolia.

Links een zaad (helderrood) dat uit een vrucht neerhangt.

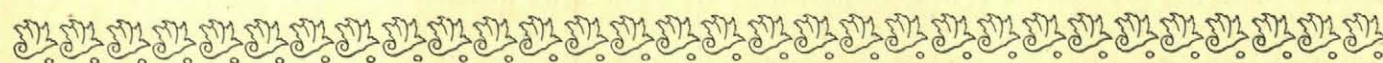
waar men niet genoeg naar kan zien, terwijl in het boontje de reeds ontwikkelde kiem is te zien, gebed in een melkachtig vocht.

En al deze wonderen, ons blijvend bij het welken der bladen, bij het naderen van den winter, hopewekkend, levenbrengend; de vrucht, die ons bleef na het welken der bloem, in zich bergend het Leven, onvergankelijk, onverdelgbaar jong en schoon!

Flevorama,

A. F. DUDOK VAN HEEL.

October 1900.



De Hommeltrompetter.

„Wie zal het eerst in Nederland den hommeltrompetter hooren?” zoo vraagt de heer Thijssse in „Van Vlinders, Vogels en Bloemen”; wanneer hij

verteld heeft van zijne vergeefsche tochten om het wekkertje te hooren.

Ik krijg medelijden met den heer Thijssse, die